

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 202930 van 24/04/2018”

**nr. 202 309 van 12 april 2018
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HERMANS
Leopoldlaan 48
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 12 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. HERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij treedt op als wettelijk vertegenwoordiger voor haar drie minderjarige kinderen, die de Nederlandse nationaliteit hebben. Voor elk van de 3 kinderen wordt op 29 juni 2017 een aanvraag ingediend voor een verklaring van inschrijving als houder van voldoende bestaansmiddelen.

Op 21 november 2017, met kennisgeving X neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 29.06.2017 werd ingediend door:

C., R; (...) geboren op (...).2006 Nationaliteit Nederland Verblijvende te (...)

C., D. (...) geboren op (...).2010 Nationaliteit Nederland Verblijvende te (...)

C., R; (...) geboren op (...).2017 Nationaliteit Nederland Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkenen dienden op 29.06.2017 een aanvraag in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 40 §4, 2° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor hun aanvraag leverden betrokkenen een aantal documenten aan (artikel 50 § 2, 4° van het KB van 08.10.1981): een inschrijving bij een ziekenfonds, arbeidsovereenkomsten (d.d. 08.07.2017 en 21.08.2017) en loonfiches (06.2017). Betrokkenen tonen aan over een geldige ziekteverzekering te beschikken. Verder moeten zij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aantonen dat zij voldoende inkomsten hebben om te voorkomen dat zij ten laste zullen komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten (overeenkomstig art. 40, § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980) minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van de betrokkenen, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Zij leggen als bewijzen van hun bestaansmiddelen twee arbeidsovereenkomsten en twee loonfiches voor op naam van hun moeder H., S. (...) RR (...). De voorgelegde bewijzen van inkomsten van betrokkenen, verkregen uit de tewerkstelling van hun moeder, zijn echter onvoldoende om te kunnen voorzien in hun onderhoud. Het (gemiddelde) inkomen van de moeder van betrokkenen ligt immers lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenen desondanks toch op voldoende wijze in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Derhalve dient vastgesteld te worden dat betrokkenen onvoldoende bewijs hebben voorgelegd waaruit blijkt dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te verhinderen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. Betrokkenen hebben niet aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoen om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten (art.40, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980). Gezien deze elementen kan het recht op verblijf niet worden toegestaan."

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt "*kosten als naar recht*" en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "*het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing stelt dat de voorgelegde bestaansmiddelen lager zijn dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend en hierom de aanvraag van verzoekende partijen weigert, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie van verzoekende

partijen. Terwijl de formele en vooral materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen. De beslissing dient de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motiveringsplicht vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur impliceert dat de opgegeven motieven de genomen beslissing moeten kunnen dragen. Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525). Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de regularisatieaanvraag ongegrond te verklaren.

Toelichting: De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert haar beslissing als volgt:

"Betrokkenen tonen aan over een geldige ziekteverzekering te beschikken. Verder moeten zij als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aantonen dat zij voldoende inkomsten hebben om te voorkomen dat zij ten laste zullen komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten (overeenkomstig art. 40, § 4, 1ste lid, 2° van de wet van 15.12.1980) minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van de betrokkenen, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Zij leggen als bewijzen van hun bestaansmiddelen twee arbeidsovereenkomsten en twee loonfiches voor op naam van hun moeder H., S. (...) RR: (...). De voorgelegde bewijzen van inkomsten van betrokkenen, verkregen uit de tewerkstelling van hun moeder, zijn echter onvoldoende om te kunnen voorzien in hun onderhoud. Het gemiddelde) inkomen van de moeder van betrokkenen ligt immers lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenen desondanks toch op voldoende wijze in hun levensonderhoud kunnen voorzien. " Deze motivatie van Dienst Vreemdelingenzaken kan niet worden bijgetreden. Art. 40, § 4, 1ste lid, 2° bepaalt inderdaad dat een Unieburger die een verblijf voor langer dan 3 maanden aanvraagt dient aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens het verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel. Het vermelde artikel 40 bepaalt echter tevens dat bij het beoordelen van de bestaansmiddelen er rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partijen. Verwerende partij vermeldt dit ook zelf in haar beslissing, maar besluit dan toch dat de aanvraag van verzoekende partij moten worden geweigerd om de enkele reden dat het inkomen van mevrouw H. (...) lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Alleszins is duidelijk dat verwerende partij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekers. Aangezien verzoekende partijen aller) minderjarig zijn, kunnen zij logischer wijze zelf op geen enkele wijze inkomsten vergaren.

Verzoekende partij legden dan ook loonfiches van hun moeder voor, mevrouw S. H. (. Volgens verwerende partij ligt het gemiddelde inkomen van de moeder onder het inkomstenniveau onderhetwelk sociale bijstand wordt verleend. De concrete omstandigheden maken echter dat mevrouw H. (...) wel degelijk rond komt met haar inkomen en bijgevolg geen beroep dient te doen op de sociale bijstand. Zo komt haar ex-partner, de vader van verzoekende partij, uitgebreid tussen in de financiële kost van de opvoeding van de kinderen. Daarnaast ontvangt mevrouw H. (...) vanzelfsprekend kinderbijslag. Onlangs bleek dat deze aan mevrouw H. (...) voor de periode van 05/2017 tot en met 07/2017 onterecht niet werden uitbetaald. Zij kreeg dan ook 1.065,75 EUR aan achterstallige kinderbijslag uitbetaald. Door met deze persoonlijke omstandigheden geen rekening te houden en de aanvraag te weigeren enkel op basis van het feit dat de inkomsten van mevrouw H. (...) lager liggen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend, schendt verwerende partij de op haar rustende motiveringsplicht. Het middel is dan ook gegrond.

3. **BESLUIT** De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot overduidelijk ten onrechte tot de weigering van de aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden voor. De motieven die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de kwestieuze beslissing werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden terstaving van diezelfde beslissing."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *Het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de bestreden beslissing,*
- *Artikel 62 van de Vreemdelingenwet,*
- *Artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,*
- *De materiële motiveringsplicht.*

Ter ondersteuning houdt verzoekende partij voor dat in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij: gezien zij minderjarig zijn, kunnen zij zelf op geen enkele wijze inkomsten vergaren en de concrete omstandigheden zouden maken dat mevrouw H. (...) wel degelijk rond komt met haar inkomen. De expartner zou ook uitgebreid tussenkomen in de kosten van de opvoeding van de kinderen, en er wordt ook kinderbijslag ontvangen.

Betreffende de vermeende schending van art. 62 Vreemdelingenwet en art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Verder laat de verweerder gelden dat: - verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, - het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001), - wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden. De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op basis van de hem overgemaakte stukken geheel terecht heeft besloten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De beslissing is genomen op grond van artikel 40, eerste lid, §4, 2° van de Vreemdelingenwet om reden dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen genieten.

Artikel 40, eerste lid, §4, 2° van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij : (...) hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;"

Verzoekende partij toont aan over een geldige ziekteverzekering te beschikken, doch niet over voldoende inkomsten om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandsstelsel Als staving voor de aanvraag heeft verzoekende partij een aantal documenten voorgelegd, met name een inschrijving in het ziekenfonds, arbeidsovereenkomsten dd. 08.07.2017 en dd. 21.08.2017 en loonfiches van juni 2017.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht besloten dat de voorgelegde bewijzen van inkomsten van verzoekende partij, verkregen uit de tewerkstelling van hun moeder, onvoldoende zijn om te kunnen voorzien in hun onderhoud. Het (gemiddelde) inkomen van de moeder van betrokkenen ligt immers lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend.

Hoewel verzoekende partij voorhoudt dat er in de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekende partij, merkt verweerder op dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoekende partij - desondanks het feit dat het inkomen lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend - toch op voldoende wijze in haar levensonderhoud kan voorzien. Er werden geen stukken voorgelegd waaruit het voormelde zou kunnen worden afgeleid.

Het gegeven dat verzoekende partij minderjarig is, en zelf op geen enkele wijze inkomsten kan vergaren, doet hieraan geen afbreuk.

Daar waar verzoekende partij thans voorhoudt dat de concrete omstandigheden zouden maken dat mevrouw H. (...) wel degelijk rond komt met haar inkomen, merkt verweerder opnieuw op dat hieromtrent geen enkel stuk aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd overgemaakt. Ook met betrekking tot het feit dat de ex-partner

uitgebreid zou tussenkomen in de kosten van de opvoeding van de kinderen, en er wordt ook kinderbijslag ontvangen, werden geen stukken aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging overgemaakt zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v. V. nr. 509, 29 juni 2007).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een kennelijk onredelijke beoordeling heeft gemaakt. Verweerder wijst nog op de volgende rechtspraak: "Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010) De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken en die verzoekende partij tijdig had voorgelegd, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte. De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden. Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen. "

3.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in deze zaak is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, §4 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde ten tijde van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° (...);

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° (...).

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Blijkens het administratief dossier diende de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag als bewijs van hun bestaansmiddelen twee loonfiches, voor respectievelijk de periode van 1 tot en met 11 juni 2017 en van 12 tot en met 30 juni 2017, en twee arbeidsovereenkomsten, voor respectievelijk de periode 8 tot en met 31 juli 2017 en van 21 augustus 2017 voor onbepaalde tijd, in. De verwerende partij oordeelde met betrekking tot deze bewijzen van bestaansmiddelen echter het volgende: *"Zij leggen als bewijzen van hun bestaansmiddelen twee arbeidsovereenkomsten en twee loonfiches voor op naam van hun moeder H., S. (...) RR (...). De voorgelegde bewijzen van inkomsten van betrokkenen, verkregen uit de tewerkstelling van hun moeder, zijn echter onvoldoende om te kunnen voorzien in hun onderhoud. Het (gemiddelde) inkomen van de moeder van betrokkenen ligt immers lager dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkenen desondanks toch op voldoende wijze in hun levensonderhoud kunnen voorzien."*

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met hun persoonlijke situatie en de aanvraag enkel te weigeren omdat de inkomsten van de verzoekende partij lager liggen dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend.

De grief van de verzoekende partij berust echter op een verkeerde lezing van de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt immers, rekening houdende met de voorgelegde loonfiches en arbeidsovereenkomsten, dat de bestaansmiddelen die hieruit blijken onvoldoende zijn voor hun onderhoud gezien het gemiddelde inkomen van de verzoekende partij lager ligt dat genoemd inkomstenniveau én nergens uit het dossier blijkt dat zij desondanks toch op voldoende wijze in hun levensonderhoud kunnen voorzien. De verzoekende partij toonde met de door haar voorgelegde stukken allermint aan dat ondanks het feit dat het inkomstenniveau lager is onder hetwelk sociale bijstand wordt verleend, zij toch in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Zij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat tot het weigeren van de aanvraag werd beslist louter omdat haar inkomsten lager liggen dan het niveau waaronder sociale bijstand wordt verleend.

Verder kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij haar op dat ogenblik niet in kennis had gesteld en deze niet te hebben betrokken in het beoordelen van de persoonlijke situatie en de bestaansmiddelen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij pas voor het eerst in haar verzoekschrift aangeeft dat haar ex-partner, vader van hun drie gemeenschappelijke kinderen, uitgebreid zou tussenkomen in de financiële kost van de opvoeding van de kinderen - zo zij dit al bewijst. Ook werd voor het nemen van de bestreden beslissing geen bewijs voorgelegd van de kinderbijslag die zij ontvangt en van de achterstallige kinderbijslag die haar zou zijn uitbetaald. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de bewijslast in het kader van een aanvraag voor een verblijfskaart van een burger van de Unie logischerwijs op de aanvrager rust, die zijn aanvraag dient te onderbouwen met alle stukken en inlichtingen die hij nuttig acht om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die vervuld moeten worden opdat het door hem gevraagde voordeel hem zou worden toegekend, en dat niet van de verwerende partij verwacht kan worden dat zij zelf bepaalde stukken of inlichtingen zou uitzoeken of opvragen.

In zoverre de verzoekende partij bij haar verzoekschrift bewijsstukken toevoegt ter staving van haar bestaansmiddelen die niet voor het nemen van de bestreden beslissing werden voorgelegd aan de verwerende partij, kan van de Raad in het kader van zijn annulatiebevoegdheid niet verwacht worden dat hij een herbeoordeling maakt van het dossier die in de plaats komt van deze van de beslissende overheid.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat haar kinderen niet zelf een inkomen kunnen vergaren omdat zij minderjarig zijn, doet dit geen afbreuk aan het voorgaande. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij van hen verwacht dat zij zelf een inkomen vergaren en er wordt evenmin gesteld dat het inkomen van hun moeder niet in aanmerking wordt genomen. Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat onvoldoende bewijzen worden voorgelegd waaruit blijkt dat de kinderen over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale bijstandsstelsel.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van

de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van de rechten van verdediging, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU